

«Γιατί δεν επεμβαίνει ο Θεός να σταματήσει το κακό και τις συμφορές στον κόσμο; »

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Γιατί δεν επεμβαίνει ο Θεός μέσα στην Ιστορία για να αποδώσει το δίκαιον;

Πού είναι ο Θεός;

Γιατί δεν βοήθησε αυτό το αεροπλάνο που έπεσε με τους 63 ανθρώπους;

Γιατί εκείνο, γιατί εκείνο...;

Γιατί αφήνει να πεθαίνουν παιδιά και να γίνονται σκέλεθρα τα παιδιά από την πείνα;

Γιατί δεν επεμβαίνει ο Θεός; ”

και λέγεται Θεοδικία, ως να καλείται σε δίκη ο Θεός, για αυτήν την κατάσταση της Ιστορίας. Γιατί δηλαδή ο Θεός δεν επεμβαίνει μέσα εις την Ιστορία.

Αυτό το πρόβλημα είναι ψευδοπρόβλημα, διότι αν μελετήσει κανείς καλύτερα το λόγο του Θεού, δεν υπάρχει το θέμα της Θεοδικίας, γιατί παρέδωσε στα χέρια μας ο Θεός τη διαχείριση του εαυτού μας και των κοινωνιών μας, και της Ιστορίας.

Ο Θεός αγαπητοί μου δεν είναι χωροφύλακας, να κάθεται απο πάνω και να λέει:

Α! Έλα εδώ, έλα εδώ... τι έκανες; τι έκανες; ΜΠΑΠ, Άρπα την!!!

Δεν είναι ο Θεός χωροφύλακας. Θυμηθείτε κάποιες παραβολές που φεύγει, παραδίδει λέγει τα τάλαντα ας πούμε και φεύγει.

Γυρίζει..., για να λογαριαστεί. Θα έρθει ο Κύριος, αλλά τώρα σε αφήνει διαχειριστή! Διαχειριστή της Ιστορίας!!!

Μην λοιπόν φορτώνουμε στον Θεό το γιατί δεν επεμβαίνει. Ο Θεός είναι πανταχού παρών, βλέπει τα πάντα, ξέρει τα πάντα, ξέρει και τους δικούς του.

Αλλά... αλλά δεν επεμβαίνει γιατί δεν είναι χωροφύλακας και ακόμη είναι εκείνο το φοβερό που λέει ο ψαλμωδός:

“Ίνα τι ευοδούται ο ασεβής”. Για πιο λόγο προκόβει ο ασεβής;

Ο ευσεβής όλο άρρωστος είναι, φτωχός είναι, τούτο, κείνο... Ενώ ο ασεβής; Προκόβει, έχει υγεία. Ξέρετε πόσα σημεία λέγεται αυτό εις την Παλαιά Διαθήκη και ιδίως εις τους ψαλμούς;

Γιατί λοιπόν ο Θεός δεν επεμβαίνει μέσα στην Ιστορία για να αποδώσει το δίκαιον;

“Ίνα τι ευοδούται ο ασεβής;” Είναι ο πειρασμός της “απουσίας” του Θεού.

Τη λέξη απουσία τη βάζω εντός εισαγωγικών. Δεν απουσιάζει ο Θεός, έτσι εμείς το καταλαβαίνουμε ότι απουσιάζει ο Θεός.

Θα ήθελα να σας έλεγα ένα πολύ ωραίο παράδειγμα με τον Μέγα Αντώνιο:

Όταν πρωτοξεκίνησε να γίνει ασκητής είχε πάρα πολλούς πειρασμούς, φοβερούς πειρασμούς. Ήταν 18 χρονών παιδί και πήγε σε ένα τάφο, θολωτόν εννοείται, όπως ήταν την εποχή εκείνη πολλοί θολωτοί τάφοι, για να μείνει εκεί κάποιο καιρό.

Εκεί οι δαίμονες τον ετάραξαν. Μέχρι τον έδερναν, μέχρι τον εξεφόβιζαν με πολλούς τρόπους, με φωνές, με τούτα, με κείνα.

Ο Άγιος Αντώνιος έμενε σταθερός. Τον τρομοκρατούσαν για να γυρίσει πίσω.

Εκεί λοιπόν στον τάφο, που ηγωνίζετο και έτρωγε ξύλο και τα λοιπά, φώναζε:

“Χριστέ μου, που είσαι; Χριστέ μου, που είσαι;” Ούτε φωνή ούτε ακρόασης.

Πέρασαν αρκετές ημέρες και οι πειρασμοί πέρασαν.

Κάποια στιγμή λέγει:

- Χριστέ μου, που είσαι;

- Εδώ είμαι, Αντώνιε, ακούει μια φωνή, του Χριστού.

- Που ήσουν όταν σε φώναζα;

- Σε έβλεπα να αγωνίζεσαι. Βλέπετε παρακαλώ; Αυτό το παράδειγμα του Μεγάλου Αντωνίου είναι εύγλωττη απάντηση στο πρόβλημα της Θεοδικίας!

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr